

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Сливен, 01.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Въззивно
гражданско дело № 20222200500149 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258, и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № СД-02-08-260061/09.02.2022 г. на „ТЮЛЮ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: с. Ябланово, ул. „Г. С. Раковски“ № 12, представлявано от управителя М.А.К., чрез адв. А.Д. – ВАК, със служебен адрес: гр. София, ул. „Цар Асен“ № 1, ет. 2, срещу Решение № 04/21.01.2022 г., по гр. д. 502/2019 г. по описа на РС-Котел в следните части: частта в която на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ са отменени като незаконни заповед № 1/21.06.2019 г. на управителя на „ТЮЛЮ“ ЕООД, ЕИК *****, с която на ищеца В. М. К., ЕГН *****, е наложено дисциплинарно наказание уволнение, както и заповед № 2/21.06.2019 г. на управителя на „ТЮЛЮ“ ЕООД, ЕИК *****, с посочени данни за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца. Частта, в която на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ ищецът е възстановен на длъжност шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона, която е заемал в „ТЮЛЮ“ ЕООД, ЕИК *****, до момента на уволнението, като на ищеца му е указано, че следва да се яви да заеме длъжността, на която е възстановен в двуседмичен срок от получаване на съобщението. Частта, в която на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 255, ал. 1 от КТ „ТЮЛЮ“ ЕООД, ЕИК *****, е осъден да заплати на ищеца сумата от 14409,66 лв., брутна сума, без начислени удържки, частично от 20 000 лв., представляваща обезщетение за времето от 10.06.2019 г. до 10.12.2019 г., през което ищецът е останал без работа и е работил на по-ниско платена работа, ведно със законната лихва върху сумата от 1250 лв., с начален момент 15.10.2019 г. до окончателното изплащане на задължението и законна лихва върху сумата от 13 159,66 лв. с начален момент 05.04.2021 г. до окончателното изплащане на задължението. Частта, в която на основание чл. 128 от КТ вр. чл.121а, ал. 4, вр. ал. 1от т.1, б. „а“ от КТ вр. чл. 3, т. 1, б. „в“ от Директива 96/71/ЕО, е осъден „ТЮЛЮ“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати сумата от 69594, 18

лв., брутна сума, без начислени удържки, представляващи разлика между платеното трудово възнаграждение за периода от 02.05.2017 г. до 10.06.2019 г. и дължимото, според минималните ставки, установени в Кралство Белгия, за длъжността шофьор на товарен камион над 12.5 тона, заедно със законната лихва върху сумата 1250 лв., с начален момент 15.10.2019 г. до окончателното изпълнение на задължението и законната лихва върху сумата 68344.18 лв. с начален момент 05.04.2021 г. до окончателното изпълнение на задължението. Въззивникът е осъден да заплати и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца, сумата от 3120 лв., представляваща разноси, сторени пред първата инстанция, съразмерно на уважената част от исковете, както и сумата от 3520, 16 лв., представляваща държавна такса върху уважение размер на исковете, и сумата от 1281 лв., представляваща разноси за възнаграждение на вещи лица.

Въззивникът счита, че съдът неправилно е достигнал до извода, че на ищеца не е дадена възможност да даде обяснения по допуснатите от него дисциплинарни нарушения. Ищецът бил уведомен с изрична Заповед, връчена при отказ и не се е явил за да даде обяснения. Неправилен бил и извода за неспазване на правилата за уведомяване по реда на ГПК. В исковата молба липсвали твърдения за неуведомяване за даване на обяснения и съдът не следвало да разглежда законността на уволнението на база този извод, тъй като такива твърдения изначало не били въведени. Липсвали констатации на съда относно нередовно връчване на поканата за даване на обяснения и същевременно е прието, че ищецът е редовно уведомен за заповедта за уволнение, както и че е подал исковата молба в срока предвиден в ГПК.

По отношение на иска по чл. 128 от КТ, вр. чл. 121а, ал. 4 от КТ, сочи, че от доказателствата по делото се установява, че работниците са получавали по 2000 евро възнаграждение за работата си в чужбина, като са получавали и минимална работна заплата за България, а останалите суми под формата на командировачни. Съдът не бил отчетел факта, че на работниците са изплащани суми над договореното възнаграждение. Въззивникът счита, че е налице разлика между възнаграждение и ставка, като по силата на чл. 3, ал. 7 Директива 96/71/ЕО във връзка с чл. 1, пар. 2, б. „в“ Директива (ЕС) 2018/957 специфичните добавки, свързани с командироването, се смятали за част от възнаграждението. По делото ищецът не е установил реално извършени разходи, поради което изплатените му суми били „чисти“ пари, които ищецът е получил от дружеството, и които не са свързани с разходи, направени във връзка с работата. Счита, че към процесния период е действала старата редакция на Директивата, която предвижда изплащане на ставки, а не възнаграждение, както е към настоящия момент. Поради недоказаност на направени разходи, общият размер на изплатените суми съответствал на ставката, предвидена в Белгия. Твърди, че е изплащал дневни командировъчни пари по 54 евро в работни дни, като водещ бил принципа на отчетност, т.е. изплащане само за реално извършени разходи, каквито данни в случая липсвали. Това налагало извода за неправилност на решението, в частта, в която е прието, че изплатените суми над минималната заплата не се установило за какво са. Според въззивника те са част от ставката, дължима по Директивата.

По делото не се установило и че работникът е полагал труд в претендирания от него размер.

Иска от съда да отмени обжалваното решение в обжалваните части и така предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендира разноси по делото.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор от В. М. К., ЕГН *****, чрез Н.Т. И. – адв при ШАК, със съдебен адрес: гр. Ш., пл. „О.“ № *, ет. *.

С отговора на въззивната жалба въззиваемият счита жалбата за неоснователна, а

обжалваното решение за правилно. Исковата молба изрично съдържа твърдение, че никога ответникът не е уведомявал ищеца за процесното уволнение, което логически включва и неупредомомяване за даване на обяснения. Дори и без такова изявление доказателствената тежест за доказване на законността на уволнението е изцяло в тежест на ответника, вкл. и да докаже, че ищецът е имал възможност да даде обяснения. Въззиваемият счита довода за уведомяване на ищеца при отказ, за неоснователен, тъй като управителят дал обяснения в обратния смисъл. В подкрепа на този извод били и показанията на единия от подписалите се свидетели, който потвърдил, че подписът е негов, но се е подписал без да е присъствал на опит за връчване. По отношение на твърдението, че получавал по 2000 лв. трудово възнаграждение, въззиваемият счита, че се касае за твърдение за частична нищожност, поради симулативност на вписаното в него трудово възнаграждение на основание чл. 17 от ЗЗД, но тази симулация се установявало с отделен иск или възражение, каквато възможност е преклудирана в настоящото производство. Твърденията на ответника за недължимост на командировачни суми също били преклудирани и не следвало да се обсъждат.

Иска от съда да остави въззивната жалба без уважение и да му бъдат присъдени разноски за въззивното производство. Релевира възражение за прекомерност на претендираното от въззивника адвокатско възнаграждение и иска същото да бъде намалено до минималното.

В с. з. въззивникът, представляван от адв. Б. и адв. Г., поддържа въззивната жалба и няма доказателствени искания. Пояснява, че на стр. 4 от жалбата се има предвид, че сумите описани от стр. 10 до стр. 16 в обжалваното съдебно решение, изплатени над минималната заплата на ищеца според съда не се знае точно за какво са платени, а това е от съществено значения. Поддържа искането си за отмяна на обжалваното решение и присъждане на разноски съобразно представения списък за разноски по чл. 80 от ГПК.

В с. з. въззиваемият редовно призован, не се е явил. С депозирана молба е поискал делото да се гледа в него отсъствие и поддържа изложеното в отговора на въззивната жалба.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата съдебна инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо. При извършване на въззивния контрол за правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, и след преценка на събраните пред първоинстанционния съд доказателства, съдът намира, че обжалваното решение е и правилно.

Формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, този въззивен съдебен състав ПРЕПРАЩА своята към нея.

Следва да бъдат споделите и правните изводи на първоинстанционния съд.

Предявените искове са допустими и намират своето правно основание в чл. 344, ал. 1, т.1, т.2 и т. 3 от КТ, както и в чл. 128 вр. 121а от КТ. Предявен е и иск по чл. 220, ал. 1 от КТ, като същият е отхвърлен като неоснователен и решението в тази част не е обжалваното, поради което съгласно чл. 296 от ГПК е влязло в сила.

По отношение на конститутивния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ ищецът е въвел твърдения, че е узнал при справка в НАП за прекратяването на правоотношението на 10.06.2019 г., без да е уведомен за това. На ищеца е връчен препис от отговора на исковата молба и във връзка, с който е

подал молба от 21.02.2020 г., преди о. с. з. на 02.06.2020 г., като е въвел твърдения, че не е получавал и не е отказвал да получи, която и да е от заповедите. Страните не са възразили срещу направения по делото доклад по в о. с. з., проведено на 02.06.2020 г. В тежест на ответника е указано, че следва да установи връчване на искането за даване на обяснения от работника.

Практиката на ВКС по въпроса дали съдът следи служебно за спазване на процедурата по чл. 193 от КТ не е в един и същ смисъл (*Решение № 135 от 8.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3135/2020 г., IV г. о., ГК Решение № 301/2011 г. на ВКС по гр. д. № 1679/2010 г. III г. о., ГК*), но в конкретния случай са въведени твърдения за това, че не е връчена нито една от заповедите, дори и при отказ. Първоинстанционният съд не се е произнесъл извън рамките на тези твърдения, доколкото е заключил, че работодател не е изискал от ищеца обяснения по реда на чл.193, ал.1 от КТ, тъй като представената заповед № 1/05.06.2019 г. за даване на обяснения не съдържа данни относно момента на узнаване от страна на работника, респ. моментът в който е отказал да даде обяснения.

Разпоредбата на чл. 193 от КТ въвежда задължение за субекта на дисциплинарната власт за изслушване или за приемане на писмени обяснения на нарушителя, като съществен елемент от дисциплинарното производство по налагане на дисциплинарно наказание. Неизпълнението на посоченото задължение от органа на дисциплинарна власт е абсолютно основание за незаконност на заповедта, с която е наложено дисциплинарното наказание и за нейната отмяна. Касае се до нарушение от процесуално естество - неизпълнение на елемент от дисциплинарната процедура по налагане на дисциплинарното наказание. Поради това съдът не разглежда спора по същество, а отменя заповедна на процесуално основание съгласно чл. 193, ал. 3 от КТ.

При отказ да получи покана за даване на обяснения от приносителя, работникът или служителят се лишава от възможност да се запознае с твърденията и въпросите на работодателя. За искането по чл. 193 ал.1 от КТ поначало не е необходимо органът на дисциплинарна власт да спазва конкретна процесуална форма и следователно отказът на работника или служителя да удостовери получаването на писмено известие, изходящо от работодателя и адресирано до него , се установява с всички доказателствени средства и подлежи на преценка от съда с оглед установените по делото обстоятелства.

В конкретния случай от фактическа страна не се установява кога е връчена заповедта, съдържаща искане за обяснения на работника, тъй като представената заповед не съдържа дата на връчване, респ. удостоверяване на момента на отказ да бъде получена. Действително първоинстанционният съд е основал извода си не само на представената заповед за поискване на обяснения, но и въз основа на обясненията на управителя, и свид. Любенов. Управителят е дал обяснения, че заповедта за уволнение е връчена по пощата, а не както се твърди в отговора на исковата молба – при отказ удостоверен от двама свидетели. Настоящият съдебен състав намира, че крайният решаващ извод на първоинстанционния съд е правилен, доколкото от събрания по делото доказателствен материал не се установява при условията на пълно и главно доказване работодателят да е изпълнил задължението си по чл. 193, ал. 1 от КТ, като част от процедурата по налагане на дисциплинарно наказание. Същевременно не се установява момента на връчване отново при отказ на заповед № 1/21.05.2019 г. за налагане на дисциплинарното наказание и заповед № 2/21.06.2019 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, поради което не може да бъде направен несъмнен извод, че работодателят е събрал обясненията преди налагане на дисциплинарното наказание. Ето защо, заповедта за уволнение е незаконна, поради неспазване на процедурата по чл. 193 от КТ за събиране на обясненията на работника, а така предявеният иск по

чл. 344, ал.1, т.1 от КТ е основателен. Правилно първоинстанционният съд е отменил и заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и заповедта за прекратяване на трудово правоотношение, тъй като действително волята на работодателя е материализирана в тези два документа по отделно / в този смисъл *Решение № 135/06.06.2012 г., по гр. д. № 994/2011 г. на III г. о. на ВКС* /.

Неоснователен е доводът, че в обжалваното решение липсват мотиви относно това защо е прието за нередовно връчване на искането за обяснения и същевременно е прието, че е редовно връчване на заповедта за уволнение и поради това исковете били предявени в преклузивния срок предвиден в ГПК. Първоинстанционният съд е приел, че заповед № 1/09.06.2019 за даване на обяснения не е връчена при условията на ГПК, предвиждащи датата като задължителен реквизит. Изрично е прието, че съгласно чл.195, ал.1 от КТ налагането на дисциплинарно наказание се налага с писмена заповед като форма за действителност и дори заповедите да са били съставени, нито една от тях не е била връчена на ищеца. Ответникът не е въвел изрично правопогасяващо възражение за изтекла давност на правото на иск. Исковите по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ представляват искове за оспорване законността на прекратяването на трудовото правоотношение и съгласно чл. 358, ал. 2 от КТ се предявяват в двумесечен срок, който е давностен, а не преклузивен. Специалната уредба в материята на трудовото правораздаване предполага специална *давност* за предявяване на исковете по трудови спорове, което е продиктувано от изискването за по-голяма бързина в уреждането на трудовите отношения, с които са свързани ежедневни и жизненоважни интереси на страните трудовото правоотношение.

Предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ е също основателен с оглед основателността на иска за отмяна на заповедта за уволнение, поради което ищецът следва да бъде възстановен на длъжността, която е заемал преди незаконното уволнение.

По така предявените осъдителни искове за иския период е приложима Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996 г., доколкото настоящия правен спор засяга предприятие, установено в държава-членка, които в рамките на транснационалното предлагане на услуги командирова работници на територията на друга държава-членка. Внесените в последствие изменения с Директива (ЕС) 2018/957 на Европейския парламент и на Съвета от 28 юни 2018 г., не намират приложение, тъй като съгласно чл. 3, параграф 1 от последната, държавите членки прилагат мерките, уредени в директивата, считано от 30 юли 2020 г., до който момент се прилага Директива 96/71/ЕО. Директивата е транспонирана в националното законодателство, уреждащо този вид отношения – чл. 121а от КТ с измененията в ДВ, бр.105 от 2016 г., като съгласно ал. 4 от същата разпоредба за срока на командироване или изпращане на работника се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава.

С оглед установените от вещото лице заповеди за командироване със задача „международен превоз на товари срещу заплащане“ от Белгия до страни от Европейския съюз и с оглед чл. 2 от Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996г. (за по-кратко Директивата), настоящият съдебен състав намира, че ищецът има качеството на „командирован работник“, който въпреки сключения на територията на РБ трудов договор, престира труд в Белгия, държава-членка на ЕС.

Предвид гореизложеното и поради същата връзка на обусловеност с иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, осъдителният иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ е основателен, като размерът на същия се установява безспорно от приетото по делото заключение на съдебносчетоводна експертиза, а

именно за сумата от 14409.66 лева, брутна сума, без начислени удържки, частично от 20000.00 лева, представляваща обезщетение за времето от 10.06.2019 г. до 10.12.2019 г., през което ищецът е останал без работа и работил на по-ниско платена работа, заедно със законната лихва върху сумата 1250.00 лева с начален момент 15.10.2019 г. до окончателното изпълнение на задължението и законната лихва върху сумата 13159.66 лева с начален момент 05.04.2021 г. до окончателното изпълнение на задължението.

Ищецът претендира и възнаграждение, представляващо разликата между размера на платено трудово възнаграждение и това, което му се полага да получи в Кралство Белгия, дължимо за периода от 02.05.2017 г. до 10.06.2019 г., през който ищецът е полагал труд по трудовото правоотношение на територията на Кралство Белгия. Предявеният осъдителен иск е с правна квалификация по чл. 128 вр. чл. 121 ал.4 вр. ал.1, т.1, б. "а" от КТ вр. чл.3, т.1, б. "в" от Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996 г.

По смисъла на Директивата минималните ставки се определят от националното законодателство и/или практиката на държавата-членка, на чиято територия се командирова работникът. Съгласно чл. 3 параграф 7 от Директивата специфичните добавки, свързани с командироването, се смятат за част от минималната заплата, освен ако не са изплатени като възстановяване на разходи, които фактически са били направени във връзка с командироването, като например пътни разходи, разходи за храна и квартирни разходи. Тоест добавките, свързани с командироването са част от минималната заплата, освен в предвидените по-горе случаи.

По делото се установява от събраните показания, обяснения на управителя и счетоводни данни, че ищецът никога не е полагал труд на територията на Република България, а в Белгия и в други страни от ЕС, в зависимост от възложените му курсове. Данни от дигиталните тахографи на управляваните от ищеца превозни средства не са извлечени, тъй като представените от работодателя файлове са на превозни средства, които не са управлявани от ищеца-работник. Поради това, че на основание чл. 190 от ГПК е задължен да представи данни за управляваните от работника товарни автомобили, намиращи се при него, както и поради това, че са му указани последиците на чл. 161 от ГПК, първоинстанционният съд е приел, че работодателят-ответник умишлено препятства събирането на допуснатите доказателства. С оглед на това и останалият събран по делото доказателствен материал безспорно се установява, че ищецът е полагал труд за целия исков период, като е управлявал МПС на територията на Белгия. Доказателствени средства в обратния смисъл не са събрани, поради което не се внася съмнение в този извод. В този контекст доводът на въззивника за необоснованост на обжалваното решение относно факта на полагане на труд в претендирания размер, е неоснователен, тъй като точно обратното се установява от събрания по делото доказателствен материал.

За изчисляване на размера на предявените искове е назначена и приета съдебносчетоводна експертиза, която е дала заключение за периода от 02.05.2017 г. до 01.04.2019 г., въз основа на кои заповеди ищецът е командирован в Белгия, както и начисленото възнаграждение за работни и почивни дни. При направена проверка при ответника вещото лице е констатирало, че са налице Заповеди по Наредбата за служебни командировки и специализации в чужбина, на основание на които ищецът е бил командирован със задача „международен автомобилен превоз на товари срещу заплащане“ от Белгия до страни в ЕС, с право на пътни, дневни и квартирни, и други разходи за сметка на дружеството в размер на 54 евро на ден в работни дни и по 27 евро на ден за почивни дни. Така на ищецът са начислени суми за командировачни в общ размер на 29 970 евро или 58

616, 23 лв. за периода от 02.05.2017 г. до 01.04.2019 г.

Вещото лице е заключило, че в периода от 02.05.2017 г. до 10.06.2019 г. работодателят е подал в НАП данни за ищеца за 494 работни дни, равняващи се на 3952ч, а по ведомости за заплати – 494 дни, от които 452 дни работни, равняващи се на 3616ч.

За исковия период на ищеца са начислени трудови възнаграждения в общ размер на 12 094, 20 лв. – брутно трудово възнаграждение. Начислените пари за командировачни, описани по-горе, и начислените трудови възнаграждения са изцяло платени от работодателя.

Вещото лице е определило и разликата между минималното трудово възнаграждение по ставките на К. Белгия, което би получил ищеца за престирания от него труд през процесния период, и трудовото възнаграждение, което му е платил ответника за този период.. В обстоятелствената част на заключението вещото лице е констатирало, че с писмо на Министерството на труда и социалната политика е представена извадка от интернет страницата на Федералната обществена служба на Кралство Белгия, от която е видно, че размерът на минималното почасово плащане е 11,8550 евро при работна седмица от 38 часа, и 11,5505 евро при работна седмица от 39 ч с 6 дни допълнителен платен годишен отпуск. При минималната ставка размера на минималното възнаграждение за престирания труд в процесния период би било в размер на 41 766,61 евро или 81 688,38 лв., при което разликата с платеното е в размер на 69 594, 18 лв. При вариант 2 вещото лице е приспаднало начислените брутно трудови възнаграждения – 12094,20 лв. и начислените командировачни за периода 58 616, 23 лв., и е заключил, че разликата възлиза в размер на 10 977, 95 лв.

При така установените размери от заключението, предявеният иск е основателен за сумата от 69 594,18 лв., представляваща разликата между възнаграждението, което би получил ищецът за исковия период при ниска минимална ставка в К. Белгия, и платената от работодателя трудово възнаграждения за исковия период. Приложима е ниската ставка с оглед разпоредбата на чл.121а, ал.5 от КТ, регламентираща, че се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава. Вторият вариант на изчисление на разликата, включваща приспадане на платеното трудово възнаграждение и командировачни, не намира приложение в случая, тъй като предявеният иск е за разликата между платеното трудово възнаграждение и действителното дължимо за полагане на труд в К. Белгия. Настоящият правен спор не засяга платените командировачни в размер от 58 616, 23 лв., тъй като са направени във връзка с командироването съгласно Наредбата за служебни командировки и специализации в чужбина. Същите обаче не са част от минималната заплата, тъй като точно обратното се установява от заповедите за командироване на ищеца, а именно, че на работника се полага по 54 евро на ден за пътни, квартирни и други разходи. Тоест сумите попадат в изключението, определено в чл. 3 параграф 7 от Директивата. От събрания по делото доказателствен материал не се установява плащане на трудово възнаграждение в по-висок размер.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че осъдителният иск по чл. 128 вр. чл. 121 ал.4 вр. ал.1, т.1, б.‘а‘ от КТ вр. чл.3, т.1, б.‘в‘ от Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996 г., е основателен, тъй като са налице всички положителни предпоставки – управление на тежкотоварен автомобил 12 и повече тона за исковия период; налични заповеди за командироване за целия исков период; размерът на дължимото възнаграждение в Кралство Белгия за тази длъжност; размерът на платеното трудово

възнаграждение и разликата между него и реално дължимото за К. Белгия. Искът е доказан и до пълно претендирания размер за сумата от 69 594. 18 лв., представляваща разликата между платеното трудово възнаграждение за периода от 02.05.2017 г. до 10.06.2019 г., и дължимото според минималните ставки, които са установени в Кралство Белгия за заеманата длъжност.

Поради съвпадение на крайните решаващи изводи на двете съдебни инстанции, въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение в обжалваната част следва да бъде потвърдено като правилно на основание чл. 271 от ГПК.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК право на разноски има въззиваемия, но по настоящото въззивно дело е представено единствено пълномощно, учредяващо представителна власт на адв. Н.И. от ШАК. Не са налице други доказателства от които да бъде направен несъмнен извод за уговорено и платено възнаграждение за процесуално представителство по в. гр. д. № 149/2022 г. на ОС Сливен, поради което претенцията за разноски е неоснователна.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 271 от ГПК, Окръжен съд Сливен

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 04/21.01.2022 г., по гр. д. 502/2019 г. по описа на РС-Котел, в обжалваните части.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му с касационна жалба.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____